

หลักสูตรจิตรกรรม

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

12 มีนาคม 2554

เรียน พี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ ศิลปิน, กวี, นักเขียน และนักดนตรี

ผู้ร่วมโครงการ Nakorn2021; What's going on?

เรื่อง ชี้แจงเรื่องบทความประกอบโครงการ Nakorn2021; What's going on?

เนื่องด้วยข้าพเจ้า นายปริทรรศ หุตางกูร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มศิลปินเครือข่าย “เลได้” ได้อาสาที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอข้อมูลประกอบแนวคิดกว้างๆ เรื่อง Nakorn2021; What's going on? โดยมีความคิดส่วนตัวว่า สิ่งที่ทำให้บ้านเมืองเปลี่ยนแปลงเร็วมากที่สุด ก็คือโครงการพัฒนาต่างๆ ผ่านนโยบายรัฐ, เอกชน ฯลฯ ดังนี้เพื่อศิลปินในเครือข่ายที่อาจอยู่ห่างไกลกระแสความเป็นไปของจังหวัดนครศรีธรรมราชในยุคปัจจุบัน สู่อนาคตสมัยใหม่นี้ ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีที่ได้นำเสนอบทความในทัศนะเฉพาะตน เพื่ออาจจะเป็น หรือไม่เป็น ส่วนหนึ่งในวิจารณญาณของท่านเลยก็ได้ และการแสดงออกซึ่งผลงานศิลปะของท่านภายใต้แนวคิด Nakorn2021; What's going on? จึงยังคงมีความเป็นอิสระบนดุลพินิจของท่านทุกประการ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

ปริทรรศ หุตางกูร

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูล
เพื่อการศึกษาใคร่ครวญตัดสินตามวิจรรย์ญาณของท่าน
ภายใต้แนวคิด Nakhon 2021 : What's going on?
การแสดงผลงานซึ่งผลงานทางศิลปะของท่านภายใต้แนวคิดนี้
ยังคงความอิสระที่คล้อยตามหรือไม่ อย่างไร
โดยสมบูรณ์

ปริทรรศ หุตาจตุร

นิทรรศการศิลปะร่วมสมัย “Nakhon 2021 ; What’s going on?”

ปริทรรศ หุตางกูร

นิทรรศการศิลปะร่วมสมัย “Nakhon 2021 ; What’s going on?” เริ่มจากภาพลึกลับต่างๆว่า นครศรีธรรมราชคือเมืองของผู้คนที่เคยมีความภูมิใจต่อหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนาน รวมถึง ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ มีสุข,ทุกข์ในวิถีชีวิตปกติที่ต้องรุกรับระหว่างค่านิยมใหม่,เก่า และทุนนิยมใหม่,เก่า กับความโชคดิบความรุ่มรวยสภาพแวดล้อมทรัพยากรทุกประเภท ดังเช่น ปลาในทะเล, ระบบนิเวศน์เทือกเขา, ป่าพรุควนเคร็ง, ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่เกษตรต่างๆ ฯลฯ ทั้งได้ภาคภูมิใจ ทิวทัศน์ที่งดงามยามพักผ่อน และความมีเอกลักษณ์ในวาทกรรมสัจดีต่างๆที่กล่าวถึงบุคคลอันโดดเด่นของคนใต้ (แม้จะถูกบ้างผิดบ้าง) ทั้งหมดอาจเปรียบเสมือนลมหายใจของคนเมืองนี้ ให้ผ่านร้อนหนาว แห่งช่วงเวลา โดยเฉพาะแผนพัฒนาขยายการลงทุนต่างๆที่ถือวนนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงในด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรมที่เร็วที่สุด จวบจนเข้าสู่หน้าประวัติศาสตร์ใหม่ “โลกาภิวัตน์” อันเป็นยุคทองของนักลงทุน รายใหญ่ทั่วโลกที่สามารถขยับย้ายโยกเงินของตนไปที่ไหนก็ได้ตามต้องการบนโลกใบนี้ โดยเล็งแล้วว่า ผลกำไรตอบแทนจะมหาศาลคุ้มค่ากว่า แม้ต้องหักค่านายหน้าให้รัฐบาล, มาเฟีย และนักวิชาการขายตัวใน ประเทศนั้นแล้ว กระทั่งผ่านเข้าหน้าประวัติศาสตร์ใหม่กว่าคือ โปสต์-โลกาภิวัตน์ หรือ “ยุคโลกร้อน” ที่ปรากฏทะเลร้อน ทำให้คนทั้งโลกมีอาจไว้วางใจสภาพธรรมชาติได้อีก จนต้องมีการตั้งงบประมาณเพื่อแผ้ว ความสูญเสียรุนแรงทางธรรมชาติเอาไว้ในการลงทุน

แน่นอนว่าโลกาภิวัตน์มิใช่สิ่งเลวร้าย เพราะมาตรวัดความพึงใจคือสังคมออนไลน์ในการเข้าถึง ข้อมูลที่ถือเป็นเอกลักษณ์สำคัญทั้งความรู้, ความบันเทิง ง่ายๆแค่คลิกนิ้ว บางทีโลกาภิวัตน์ก็คือ สุขนิยม ทุนนิยมเสรี ภายใต้สังคมออนไลน์ ที่ทุกคนกำลังเสพร้อยอย่างมีอาจเล็ง แต่มหกรรมโลกาภิวัตน์ที่ สามานย์กว่าคือ การพยายามทำให้ทั้งโลกเป็นตลาดเหมือนกันหมดของกลุ่มทุนบนโลกไม่ก็กลุ่ม เศรษฐี ไม่ก็ตระกูลที่พร้อมจะไม่แค่ผลกระทบรุนแรงต่อชุมชน และ ณ เวลานี้ นครศรีธรรมราชได้ถูกแจ๊คพ็อท ทุนโลกาภิวัตน์ ที่เล็งโครงการขนาดยักษ์นิคมอุตสาหกรรม (มีประวัติมลพิษอันมีอาจควบคุมให้อยู่ใน เกณฑ์ ที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง) โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ เสนอให้ย้ายพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมจากภาคตะวันออกไปที่แห่งใหม่ คือพื้นที่เขาเทิร์นซีบอร์ดและแลนด์ บริดจ์ โดยนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันแห่งพรรคคนใต้ลงนามเห็นชอบในวันที่ 10 เม.ย. 2551 เหตุผลเพื่อ รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการที่มีศักยภาพของประเทศไทยในอนาคต เช่น การพัฒนา อุตสาหกรรมปิโตรเลียมเคมีและพลังงาน อุตสาหกรรมเหล็ก ฯลฯ และถ้านครศรีธรรมราชจะเป็นเพียงเป้า หรือแผนที่ปักหมุดโดยปราศจากมนุษย์ก็คงมีปัญหากอะไร และจะปัญญาอ่อนอย่างไร้ใหม่ถ้าสำนักงาน ระดับชาติแบบนี้คิดว่าการรุกรับเข้ามาจะไม่ได้รับการต่อต้านอะไร นอกจากการทำประชาพิจารณ์

เล็กๆน้อยๆ และวาทกรรมการเสียดสีเพื่อส่วนรวม ทั้งยังเห็นเสียงคัดค้านว่าเป็นแค่พวกอนุรักษ์ที่ถ่วงความเจริญของชาติบ้านเมือง (ชาติบ้านเมืองของตระกูลไหนกัน? ที่ทำได้แบบนี้)

ดังนั้นชีวิตจริง โครงการขนาดยักษ์กำลังถล่มลงหัวคนนครศรีธรรมราชทั้งจังหวัด โดยมีศูนย์กลางที่ อ.ลือชา อ.ท่าศาลา อ.หัวไทร อ.ขนอม ร่วมกับบรรยากาศใหม่ของโลกยุคทะเลร้อน ที่อาจนำมาซึ่งความแปรปรวน จนมีกลัรับประกันความสมบูรณ์ในการปกป้องเรื่อง ขยะเคมี มลพิษ (ล่าสุดความกังวลเรื่องเตาปฏิกรณ์ปรมาณูรั่ว หลังสิ้นยามถล่มเมืองเช่น ไล, ซุม่าอิ เกาะฮอนชู ตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น) และเมื่อเหตุเกิด ผลลัพธ์ก็ปรากฏกับชาวเราผู้เป็นลูกหลานพระธาตุนคร ให้ได้ค้นเคหะและคนเป็นมะเร็งตายเร็วกว่าบ้านเมืองอื่น นอกจากนี้ชีวิตจริงยังประกอบไปด้วยบุคคลที่มีศักดิ์และสิทธิ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 66 และ 67 ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นชุมชนท้องถิ่น ย่อมมีสิทธิอนุรักษ์ประเพณี ศิลปวัฒนธรรม มีส่วนร่วมในการบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุลยั่งยืน รวมทั้งมีส่วนร่วมกับรัฐในการอนุรักษ์ บำรุงรักษา เพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ปกติ ต่อเนื่อง ในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิตของคน ย่อมได้รับความคุ้มครองอย่างเหมาะสม

ดังนั้นปัญหาที่คือ ระหว่างรัฐธรรมนูญข้อ 66 และ 67 ที่พูดสยงเหตุเรื่องสิทธิชุมชน กับ การชี้แจงแผนโครงการของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ “อะไรคือความชอบธรรม?” และขณะหาคำตอบ ความรู้สึกแรกก็คือเรื่องแบบนี้ไม่น่าไว้วางใจ จนก่อความเครียดกังวลถึงบาดแผลพัฒนาที่เคยเกิด ซ้ำซาก เดิมๆไม่เคยมีทางออก

ผล 1 ผลสุขภาพกายที่ได้รับผลกระทบอันเลวร้าย เรื่องนี้มีบทเรียนปรากฏให้เห็นแล้วที่มบตาพุด และโรงไฟฟ้าถ่านหินแม่เมาะ โดยเฉพาะเรื่องมลพิษและสารเคมี (ข้อมูลจากเจ้าของโรงงานที่มบตาพุดเอง) ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ โดยเป็นสารกลุ่มก่อมะเร็ง 21 โครงการ ส่งผลต่อระบบประสาท 24 โครงการ ทารกในครรภ์ 4 โครงการ ระบบสืบพันธุ์ 10 โครงการ ต่อระบบเลือด 18 โครงการ และต่อไต อวัยวะ 26 โครงการ ในส่วนของโรงไฟฟ้าถ่านหิน มลพิษที่เกิดคือ ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ SO₂, ฝุ่นกรด, Nitrogen Oxides หรือ NOx, CO₂, ash หรือฝุ่นละอองซึ่งเข้าทั้งแบบหนักแบบเบา, TSP ฝุ่นแขวนลอยในชั้นบรรยากาศ

ผล 2 ผลสุขภาพจิตใจที่หวาดผวาระวังต่อความคลุมเครือไม่น่าไว้ใจโดยรัฐบาลเอง เพราะข้อมูลเรื่องดังกล่าวมักมาไม่ครบ 80% เป็นการปะติดปะต่อข่าวเอาเอง คนนครศรีธรรมราชโดยเฉพาะคนกรุงเทพฯมากมายไม่เคยรู้ว่านี่กำลังเกิดอะไรขึ้น ข่าวมักจะกะปริบะปรอยตอนเกิดความขัดแย้งกับชุมชน อีกทั้งนักการเมืองที่เป็นตัวแทน (นักการเมืองในอุดมคติต้องเป็นปากเสียงแทนผู้ที่เลือกเขาเข้าไป) ในพื้นที่ไม่เคยออกมาพูดเรื่องความขัดแย้ง โดยเฉพาะความคลุมเครือในขั้นตอนสำคัญที่เสมือนด่านหน้าการอนุมัติคือขั้นตอนรับฟังเสียงประชาชนในพื้นที่ เพื่อประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งขั้นตอนสำคัญที่ปรากฏนี้ มักมีข้อครหามากมายถึงการได้มาซึ่ง EIA และ HIA ที่ไม่ปกติ ดังเช่น การจัดเวทีนอกพื้นที่โครงการ,

ประชาชนผู้ร่วมเวทีไม่ใช่ผู้ได้รับผลกระทบ, การจัดจ้างกลุ่มบุคคลมาแสดงความคิดเห็นด้วย ฯลฯ และด้วยความคลุมเครือดังกล่าว จึงมีชื่อหนังสือ “2010 เปิดปมเงามืด การพัฒนาขนาดใหญ่ในนครศรีธรรมราช” ซึ่งคำว่า “เปิดปมเงามืด” ได้สะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้จัดทำหนังสือที่เล็งเห็นว่า ที่นี้มีความคลุมเครือ, ความไม่โปร่งสว่างของโครงการและเจ้าของ, ความเจียมเงินของนักการเมืองและการดำเนินงานของรัฐบาลที่เอาเข้าจริงก็ไม่ได้แสดงความจริงใจโปร่งใสแบบรัฐบาลที่ดี แต่สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมที่เอาชนะ เอาแต่ได้ ไม่แคร์ประชาชนชายขอบ ภูเขากลุ่มทุนบางตระกูลและทุนข้ามชาติเป็นพระเจ้า และถ้าแสดงเป็นโจทย์เลขคณิตคือ ความคลุมเครือไม่โปร่งใส + รัฐบาล = ผลงานรัฐบาลที่ไม่โปร่งใสคลุมเครือ และ นั่นคือความน่ากลัวที่สุดถ้ารัฐกระทำชั่วเสียเอง

ผล 3 **แปลแบบโจรปล้นบ้าน** เพราะโครงการเมกะโปรเจกต์นิคมอุตสาหกรรมนี้ เป็นการระดมปัจจัยการผลิตทุกอย่างในท้องถิ่น เช่น ที่ดิน น้ำ ภูเขาทำปูนซีเมนต์ แร่ธาตุ อากาศ มาแปรรูปเป็นเพื่อการผลิตเพื่อสร้างผลกำไรสูงให้กับผู้ลงทุนภายนอก และมาพร้อมกับผลกระทบที่อาจเสียแล้วเสียเลยมหาศาล จนมีอาจกู้คืน จึงขอเปรียบเทียบให้เห็นภาพเพื่อเข้าใจง่ายดังนี้

“การอธิบายเมกะโปรเจกต์นิคมอุตสาหกรรมให้ง่ายที่สุดคือ การเปรียบเทียบนิคมอุตสาหกรรมเป็นสัตว์เลี้ยงตัวใหญ่หลายๆ ที่ต้องใช้พื้นที่เลี้ยง ณ. ต. กลาย อ.ท่าศาลา ริมฝั่งทะเล 12,600 ไร่ และพื้นที่ ต.ทุ่งปรัง อ.สิชล 11,000 ไร่ ซึ่งขั้นตอนการได้ที่ดินระยาคาดว่ามีทั้งไล่ออกคือๆ (เช่น อ่างกม.ป่าสงวน, โครงการช่วยของรัฐที่ไม่เป็นไปตามที่บอกตอนแรก จนชุมชนต้องล้มสลายและไปเอง) และการกว้านซื้อที่ดินที่มักพัวพันนักการเมือง

ต่อมาสัตว์เลี้ยงขนาดยักษ์ตัวนี้ต้องมีเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ทำด้วยปูนซีเมนต์ จึงต้องระเบิดหินจำนวนมาก และการระเบิดหินนี้คือการทำกำไรง่ายๆ ให้ผู้เกี่ยวข้อง (การระเบิดหินมักตามมาด้วยความขัดแย้งรุนแรงกับชาวบ้านเสมอ)

นอกจากที่ดินเสื้อผ้าของมันแล้วยังต้องมีแหล่งน้ำคุณภาพดีเยี่ยมขนาดใหญ่ ซึ่งแน่นอนว่าต้องแย่งชิงกับชาวบ้านแน่นอน การสร้างเขื่อนให้เจ้าสัตว์ยักษ์ตัวนี้จึงถูกเร่งไว้ที่ ต.กลาย อ.ท่าศาลา คือเขื่อนคลองกลาย (เก็บน้ำได้ 50 ล้านลูกบาศก์เมตร) เขื่อนท่าหน (เก็บน้ำได้ 14 ล้านลูกบาศก์เมตร) ซึ่งระยะที่ 1 เจ้าสัตว์ยักษ์ต้องการน้ำดิบปีแรก 9.14 ล้านลูกบาศก์เมตร ระยะที่ 2 ต้องการ 75.77 ล้านลูกบาศก์เมตรระยะที่ 3 ต้องการ 116.15 ล้านลูกบาศก์เมตร (ชาวบ้านได้รวมตัวคัดค้านมาตลอด จนรัฐบาลประกาศยกเลิกเมื่อปี พ.ศ. 2551) (รายละเอียด ฯลฯ)

นอกจากนั้นเจ้าสัตว์ยักษ์กลายพันธุ์ตัวนี้ยังต้องการไฟฟ้าไว้ซาร์ทแบดหลายพันเมกะวัตต์ ซึ่งต้นปี 2553 สำนักพัฒนาโรงไฟฟ้าพลังงานนิวเคลียร์ ได้สรุปเลือกพื้นที่ในนครศรีธรรมราชในอำเภอขนอม 4 จุด อำเภอสิชล 1 จุด พัฒนาโรงไฟฟ้าถ่านหินขนาด 700 เมกะวัตต์ โดยเลือกที่ตั้งเพื่อการขนส่งถ่านหินบริเวณชายฝั่งน้ำลึก (มีความกังวลเรื่องฝุ่นถ่านหินลงทะเล) และโรงไฟฟ้าถ่านหินที่ ต.ท่าจีน อ.ท่าศาลา (ที่ชาวบ้านแสดงพลังคัดค้านร่วมกับมหาวิทยาลัยในท้องถิ่น) โรงไฟฟ้าถ่านหินทั้งสองโรงถือเป็นพลังงานสกปรกที่สร้างผลกระทบเหลือคณานับ แม้ว่าการไฟฟ้าจะอ้างเรื่องคุณภาพถ่านหิน ตัวคักจับก๊าซ

ซัลเฟอร์หลายพันล้าน แต่ไม่มีประชาชนคนใดเชื่อนี้ ยารับรองจากฟากรัฐบาลได้ 100% โดยดูความ ล้มเหลวจากแม่เมาะ, มาบตาพุด, เขื่อนปากมูล (รายละเอียด ฯลฯ)

นอกจากนี้ยังมีระบบการขนส่งผลผลิตเจ้าสัวชัยกัลยาพันธ์ไปขาย ด้วยการสร้างถนนเลนบรีดจ์ เส้นที่ 1 (ระนอง ชุมพร บางสะพาน), 2 (สงขลา สตูล), 3(กระบี่ นครศรีธรรมราช) และการขยายก่อสร้าง ถนนอีกมากมาย รวมทั้งทางรถไฟ แต่ที่คาดว่าจะมีผลกระทบมากที่สุดนั่นคือการขนส่งทางน้ำ โดยมีความ พยายามสร้างท่าเรืออุตสาหกรรมโดยรัฐและเอกชนที่ ต.ทุ่งปริง อ.สิชล, ต.กลาย อ.ท่าศาลา ซึ่งทั้งสองทำนี้ เป็นท่าเรือน้ำมันรองรับเรือขนาด 30,000-60,000 DWT ซึ่งถ้าโลกแปรปรวนมากกว่านี้ใครจะไปรู้ว่าอาจ เห็นน้ำมันรั่วจากเรือลงทะเลจนต้องปิดอ่าวแบบเม็กซิโก และยังมีท่าเรือที่ ต.หน้าสน อ.หัวไทร ที่ต้อง พยายามผลักดันให้เกิดโรงไฟฟ้าถ่านหิน และโรงงานเหล็กต้นน้ำ อ.ระโนด แล้วยังไม่แน่ว่าจะมีการรื้อฟื้น โครงการชุกคลองไทยเป็น Water Bridge ที่เป็นคลองคู่ขนานแบบถนน 4 เลน (รายละเอียด ฯลฯ)

และที่นี้ก็มาถึงเจ้าสัวชัยกัลยาพันธ์ตัวนี้ หรือ “อุตสาหกรรมปิโตรเคมี” (ต.ทุ่งปริง อ.สิชล) ที่ ประกอบด้วยโรงกลั่น-ถังเก็บ 3,900 ไร่ โรงแยกก๊าซปิโตรเคมี 60,000 ไร่ และโรงกลั่นที่ทำศาลา ไร่ รองรับการผลิตน้ำมันจากฝั่งตะวันตกคือปากบารา จ.สตูล โดยขนทางท่อ รถไฟ และรถบรรทุก นอกจากนี้ยังมีโครงการที่เกี่ยวข้องคือการสร้างระบบท่อส่งก๊าซ-น้ำมัน เชื่อมทั้งสิชลและท่าศาลา (รายละเอียด ฯลฯ) นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรมเหล็กต้นน้ำ ที่จะเกิดง่ายขึ้นเมื่อมีท่าเรือและเขต อุตสาหกรรม โดย BOI กล่าวว่ามี บ.เหล็กระดับโลกสนใจ 4 ราย คือ บ.นิปปอนสตีล, บ. เจเอฟอี สตีลคอป เปรอรั้น, บ.บาว สตีล และ บ. อาร์ซีลอร์ อุตสาหกรรมเหล็กยังสนใจพื้นที่อื่นๆ ราวเลือกหาเอาดีๆ โดย เล็งที่ อ.ระโนด สงขลา

แล้วเซฟรอน หายไปไหน เซฟรอนก็อยู่แถวๆพื้นที่ที่จะเลี้ยงเจ้าสัวชัยกัลยาพันธ์ ที่มีอาหารหลักคือ น้ำมัน โดย บ.เซฟรอนผู้ผลิตน้ำมันและก๊าซธรรมชาติสัญชาติอเมริกา เป็นผู้รับสัมปทานดำเนินงาน ปิโตรเลียมในอ่าวไทย และมีแปลงครอบคลุมพื้นที่ในทะเลกว่า 36,000 ตารางกิโลเมตร มีแท่นเจาะอยู่แล้ว 150 แห่ง นอกจากนี้ยังมี การขุดเจาะสำรวจของกลุ่ม บ.เพิร์ลออย(ประเทศไทย), กลุ่ม บ.นิวกาสโตรอล (ประเทศไทย) และทั้งหมดนี้พวกเราชาวบ้านจะถูกโม้และโน้มน้าวให้เชื่อในเทคโนโลยี วิธีวัดคลื่นไหว สะเทือนแบบ 2 มิติ ด้วยความรู้แบบวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีที่ได้รับการเทิดทูนเหนือความรู้ใดๆบนโลกนี้ ดังเช่น จินตนาการ ความรู้แบบองค์รวม ชีวมณฑล ศาสนวิทยา ฯลฯ

และอีกกระทึกครึกโครมที่สุดก็คือเซฟรอนอีกครั้งที่พยายามจะสร้างท่าเรือหน้าออฟฟิศ ที่ปากน้ำ คลองกลาย บ้านบางสาร ต.กลาย อ.ท่าศาลา โดยการออกแบบเป็นท่าเรือรูปตัวแอล เป็นท่าเทียบเรือขนาด 3x33 เมตร ยาวไปในทะเล 400 เมตร ไร่จอดเรือใหญ่ (รายละเอียด ฯลฯ) และด้วยพื้นที่ของท่าเรืออยู่ใกล้ เขตอุดมสมบูรณ์ที่ชาวบ้านทั่วไปใช้ทำมาหากิน บวกกับการดำเนินงานแบบให้สินจ้างรางวัล สลายสามัคคี ชาวบ้านให้หวาดกลัว จึงคาดว่าน่าจะเค้นเอา EIA เกือบออกมาดำเนินการก่อสร้างให้แล้วเสร็จในปี 2556 และที่ทำสำเร็จไปแล้วก็คือฐานบินเฮลิคอปเตอร์ ของเซฟรอน ที่ได้แทรกตัวเข้ามาอยู่ในสนามบินพานิชย์ นครศรีธรรมราชอย่างสวยงามเรียบร้อยแล้ว

และกระบวนการท้ายสุดคือการระแวงหวังทั้งลมหายใจของเจ้าสัตว์ยักษ์กลายพันธุ์ ที่พ่นขึ้นไปในอากาศทั่วท้องฟ้าอากาศ เหนือของมันที่ปนเปื้อนสารเคมีไหลลงแหล่งน้ำ และขี้ของมันถ้าเก็บกักไม่ดีย่อมมีผลต่อมนุษยชาติ รวมถึงขยะโครงการเกี่ยวข้องอื่นๆที่จะก่อมลภาวะทางเสียงและธรรมชาติ (รายละเอียดตรงนี้คือความจริงเกี่ยวกับก๊าซและสารเคมีต่างๆ ที่ล้วนเกี่ยวข้องกับมะเร็ง, ระบบทางเดินหายใจ, การสืบพันธุ์ ฯลฯ)

ผล 4 ผลลุ่มสลาย เพราะถ้าเกิดโครงการนี้ได้มีรูปแบบ โฉมหน้าทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนนครจะเปลี่ยนเสมือนแผ่นดินไหวหลายริคเตอร์ โดยมีศูนย์กลางรุนแรงตรงพื้นที่เลี้ยงสัตว์ยักษ์กลายพันธุ์และโรงงานรายรอบ แน่แน่นอนว่าคำเปรียบเปรยอาจฟังดูเวอร์ แต่สังขรณ์ที่ว่า “วิถีชีวิตวัฒนธรรม ล้วนมาจากความใกล้ชิดและการจัดการทรัพยากรจนกลายเป็นความลงตัวของคน ให้ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมายาวนาน” ดังเช่น วัฒนธรรมชุมชนประมงอยู่ใกล้ทะเล หรือ วัฒนธรรมชุมชนยิปซีกลางทะเลทราย ฯลฯ แต่การเข้ามาจัดการแบบใหม่ของทุนโลกาภิวัตน์ ทั้งในและนอกประเทศ ที่เริ่มจากการแย่งชิงระดับปัจจัยพื้นฐานในการยังชีพเท่าที่ใจต้องการ ให้กลายเป็นฐานทางอุตสาหกรรมของตน ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในข้อ 3 สิ่งนี้จึงมีความหมายยิ่ง เพราะนั่นคือการเปลี่ยนโฉมหน้าของระบบความสัมพันธ์เดิม ที่บางท่านบางคนถนัดเรียก “วิถีชีวิต” หรือ “วัฒนธรรม” หรือ “ภูมิปัญญาท้องถิ่น” และบัดนี้วัฒนธรรมของชุมชนชายทะเล จ.นครศรีธรรมราช กำลังโดนขี้นิวจากทุนภายนอกให้เห็นชอบกับการเปลี่ยนแปลงครั้งมหาพาร หรือในมุมมองคือให้เห็นชอบกับความล่มสลายของชุมชนตัวเอง และความคิดอย่างหลังนี้กำลังผลักดันเขาให้หลังชนฝาจนถอยไม่ได้อีกแล้ว ต้องลุกขึ้นสู้เพื่อปกป้องชีวิตและศักดิ์ศรีของตนเอง แล้วคนในเมืองคนภูเขา คนสวนยาง คนผลไม้ จะได้เวลาตระหนักหรือยัง? ถึงมหันภัย ของกัลยาณมิตรชาวเลใกล้ๆเรา ผู้หาปลา กุ้ง หอย ปู มาสนองให้ตั้งแต่เด็กจนโต

และ.. นครศรีธรรมราช 2021 หรือในอีก 10 ปีข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้นนั้น ซึ่งว่าไปปัญหาที่สมควรพิจารณา ยังมีอีกมาก ดังเช่น การศึกษาที่ล้มเหลวจากนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ที่นับวันจะบ้ากระบวนการกรอกแบบฟอร์มเอกสารให้เป็นพระเจ้า แทนสาระการสอน แทนสาระพัฒนาการของเยาวชน, ความพ่ายแพ้ต่อสื่อบันเทิงกระแสหลัก, ความล่มสลายของศาสนา รวมถึงการจลาจลในอนาคต แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่เข้ามาจบบ้างและมีผลกระทบกับคนนครศรีธรรมราชมากที่สุดในอนาคต 2021 ก็คือเรื่อง “หลักการในแผนพัฒนาที่มุ่งขยายภาคอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ลงภาคใต้ ” ที่ขัดและสวนทางกับ “หลักการในรัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยสิทธิชุมชน มาตรา 66, 67” ที่เนื้อแท้แล้วก็คือการเข้าไปแย่งยึดและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรของคนในพื้นที่เดิม มาให้กลุ่มทุนไม่กี่ตระกูล ที่ต้องการสวาปามกำไรจากภูมิภาค หรือไม่ ?

สรุป แม้บทความนี้จะดูเลียดในน้ำเสียงที่คัดค้าน แต่ก็มาจากความเล็งเลศแล้วว่า การตัดสินใจต่อนโยบายที่มีผลกระทบสูงยิ่ง ต่อบ้านเมืองที่มีต้นทุนทางประวัติศาสตร์, วัฒนธรรม, ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ ดังที่ร่ายมาทั้งหมดแล้วนั้น มักก่อผลดีแก่บางกลุ่ม และผลเสียแก่บางกลุ่ม (ในกรณีเมกะโปรเจกต์นิคมอุตสาหกรรม อาจส่งผลยิ่งกว่าดังที่ยกตัวอย่างเรื่องบาดแผลการพัฒนา) และปัญหาเหล่านี้มีอาจแก้ได้ด้วย การรื้อค้ำอย่างคลุมเครือของรัฐ, การซื้อตัวนักวิชาการ, การสลายความสามัคคีชาวบ้าน, การละเมิดรัฐธรรมนูญ

ให้สูญเสียความศักดิ์สิทธิ์ ฯลฯ จึงขอเชิญชวนเครือข่ายศิลปิน “เลได้” และเพื่อนๆศิลปินกวี, นักเขียน และนักดนตรี ที่เคยได้ใช้พื้นที่เมืองคอนเป็นเวทีพบปะสังสรรค์ แชรส์ชีวิตวันระดับความรู้สึกกันตลอดมา นี่จึงเป็นโอกาสของท่านอย่างจริงจั่งแล้วที่จะเป็น “ศิลปินภาคประชาชน” ได้นำเสนอมุมมองเพื่อร่วมตัดสินใจอนาคตตนเองด้วยกัน เพื่อนำเสนอมันออกมาในรูปแบบมุมมองทางศิลปะตามสาขาสไตล์ที่ท่านถนัด ในวาระเปิดตัว “หอศิลป์ร่วมสมัยเมืองคอน” ครั้งแรก.

ขอได้รับความขอบพระคุณยิ่ง